

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanih, in sicer: vsak torek, četrtek in sobota, zjutranje izdaje opoldne, večerno izdaje pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi priloge ter s „Kazipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h, ali gl. 6-60
pol leta 6 „ 10 „ 3-30
četrť leta 3 „ 40 „ 1-70
Posanične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravnistvo v Gosposki ulici št. 11 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gl. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdaje.)

Uredništvo

se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravnistvo se nahaja v Gosposki ulici št. 11.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu. Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne padajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le „pravništvu“.

Oglaš in postancice

„računijo po petih vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Vse je črke po prostoru.

Naročnino in oglaš je plačati loco Gorice.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovansko knjižnico“, katere izhaja mesečno v anopihih obsejih 5 do 6 pol ter stane vsakega 1 gl. 80 kr. — Oglaš v „Slov. knjižnici“ se računijo po 20 kr. petih vrstah.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Odprto pismo

gosp. Alojziju dr. Pajerju, vitezu de Monriva, deželnemu glavarju itd. itd.

Vaše nastopanje v deželnem zboru me sili, da nastopim proti Vam to javno pol; naj sodi o Vas in meni naše ljudstvo. Klicali ste me v javni seji dne 17. t. m. k redu zato, ker bi bil nedelikatnim potom objavil dogodke v deželnem odboru, zavijal glasovanja in razpustiljaval osebe. V isti seji, ko ste mene klicali k redu, pa ste mi Vi očitali kot deželni glavar: „Dočim smo mi v vročem poletju delali za dobrobit dežele in ste vi uživali hlad nekje na Kranjskem ali drugod, delalo se je od gotove stvari na to, da se je pokopalo koristno podjetje na škodo dežele“.

Odgovarjam Vam na to, da ni res, da sem zavlil kak dogodek, ter Vam pravim, da vsakdo laže, kdor tako govori. Ako sem povedal dogodke v deželnem zboru, prisilili ste me v to Vi in Vaša stranka, ker niste pojasnili stvari, kakor je bila Vaša dolžnost. Prof. Berbuč je kot poročevalec finančnega odseka napadel mene kot deželnega odbornika in podikal meni kot poročevalcu o deželni užitnini, da sem jaz delal proti interesu dežele in jaz pokopal za deželo koristno podjetje sprejetja užitnine v deželno režijo. Obrnil sem se na Vas, da spravim to vprašanje pred poseben odsek, poudarjaje izrecno, da zato, da se varuje ugled deželnega zbora, in zato, ker ni mogoče, da bi se v javni seji tako težko vprašanje, kjer je treba strokovnega znanja, dognalo, marveč je jedino pravo mesto odsek. Priznavam, da ste Vi in italijanska stranka ugodili tej moji želji. Veste pa, da je finančni odsek, kjer imajo večino Vaši ožji pristaši, ne da bi se zaslislalo mene in ne da bi se temeljito pregledali spisi, na podlagi obdolžitve posl. dr. Gregorčiča in dr. Rojca ter predloženih časopisov izrekel zahvalo prof. Berbuču kot poročevalcu finančnega odseka in meni kot deželnemu odborniku grajo. Menda je nezaslišano, da častni sod koga obsodi, ne da bi se prej pravilno bavil s položajem, in ne da bi se zaslislal oni, proti

kojemu se izreče sodba. No, to so storili italijanski poslanci conte Panigai in drugovi. Meni se je tako odtegnila vsaka prilika, zaupnim potom stvar pojasniti.

Vi kot deželni glavar dobro veste, da nisem vodil zadeve o sprejetju užitnine v lastno režijo od sklepa deželnega zbora od maja 1900. do decembra tistega leta, torej do takrat, ko je bilo že v deželnem odboru sklenjeno, da se za 1. 1901. ne napravi užitninski urad in je bilo gotovo, da vlada odvzame deželi pravico pobiranja užitnine na zganje. Bil ste poročevalec vesta čas Vi! Ne pomaga Vam trditi, da Vam je deželni odbor dal carto bianco v zadevi užitnine, imel ste torej le še več oblasti nego poročevalec v tej zadevi. Vi imate po deželnem statutu neomejeno pravico, odkazati reševanje spisov onemu odborniku, kakor se Vam zdi. Sklep deželnega zbora za pobiranje užitnine v lastno režijo pa je dobil po Vaši volji v roke dr. Verzeznassi in v seji deželnega odbora ste prevzeli to zadevo od njega Vi, v pričo dr. Maranija, dr. Abrama in mene. Vi ste predlagali, naj se odposljeta deželni uradnik Ernest Klavžar in knjigovodja Evgen Kavčič zaradi poizvedb in zaradi pobiranja pooblastil po deželi in v Vaših rokah je bila zadeva takrat, ko je deželni odbor soglasno z Vami s 3 glasovi proti enemu dognal — 1. da manjka podatkov glede dohodkov na deželni užitnini; 2. da manjka podatkov o troških lastne režije; 3. da vsled tega deželni odbor ne more nastopiti pri dražbah radi zakupa užitnin, in 4. da za leto 1901. ni izvršljiva ureditev lastnega užitninskega urada. Vi veste, da se je predlog na deželni zbor, s katerim se odsvetuje prevzete užitnine v lastno režijo, v deželnem odboru sprejel enoglasno. Svoje poročilo sem prečital v deželnem odboru od besede do besede, ne da bi kateri gg. odbornikov kaj ugovarjal ali dostavljal. Ako se mi je torej izključila mogočnost, stvar pojasniti zaupnim potom, se me je tako sililo, da sem povedal resnico o stvari v javni seji.

V tem ni nič nedelikatnega, marveč je več kot nedelikatno postopanje finančnega kot častnega odseka, da se je hotelo potrditi neresničnost v poročilu prof. Berbuča.

Pravite, da ste stavili na dnevni red deželnega zbora to vprašanje, ker nastopate

z odprtim vezirjem. V tem slučaju ste morali pojasniti v deželnem zboru, da jaz nisem bil poročevalec v tej zadevi od maja do decembra 1900. Ako pa ste pripustili, da se mi v javni seji očita nekaj, kar ni res, potem nisem imel druge poti, nego nastopiti jaz z odprtim vezirjem. Ako ste mi Vi dali grajo, ker sem povedal, kako se je glasovalo v deželnem odboru, pa se na to grajo ne morem prav nič ozirati, ker ste se Vi v javni seji še veliko bolj nedelikatno obnašali, očitate mi, da med tem, ko ste Vi delali, sem jaz pohajal. Vi dobro veste, da sem bil navzoč pri obeh sejah, kjer je slo za to vprašanje. Vi kot deželni glavar ste mi vzeli poročilo o tej stvari iz rok in ste hoteli delati Vi sami. Vi ste mi dali kot deželni glavar dopust za kratek čas, da sem šel v topliico, torej ne na hlad, ampak zdraviti se! Ako ste mi Vi torej to v javni seji očitali, potem Vas obžalujem, da ste kot deželni glavar pri tej priliki tako postopali! To Vaše nastopanje pa daje znak Vaši graji. Ako sem omenjal osebe Ernesta Klavžarja, sem to moral zato, ker Vi dobro poznate tega gospoda kot bivšega uradnika deželnega odbora in njega preteklost, in dobro veste, da je priložil svojemu poročilu kot odposlanec deželnega odbora časopis „Gorica“, v katerem mi očita, da sem jaz agitiral proti pobiranju užitnine in me napada na neosnovan in infamen način tako, da vsakdo ve, da gredo napadi na me, in ste Vi, deželni glavar, kot referent te nesramne napade na deželnega odbornika v taki eminentni stvari mirno vzeli na znanje.

Ti spisi so bili častnemu sodu na razpolago, in ako se niste našli Vi, ki je to zadevo tem gospodom pojasnil, sem jim jo moral jaz sam pojasniti. Najmanj delikatni pa so bili odnosi v deželnem odboru z onim bivšim uradnikom, in ne način, kakor sem se jaz te osebe taknil. —

Odklanjam torej Vašo grajo, ker je bilo Vaše postopanje toliko delikatno, kakor moje.

V Gorici, 19. septembra 1901.

Dr. Henrik Tuma,
deželni poslanec in odbornik.

Profesor Berbuč — farbar.

I.

»Gorica« ga je pohvalila, da že več let »študira« vprašanje o užitninskih davčninah in da je v ta namen prehodil celo sosednje dežele. »Soča« ga je čisto pozivala: »Ven z referatom!« — pa ni ga bilo. Tam poleti se je bila vnela med Gabrščekom, ki je svoje članko nevtrajno podpisal, in Berbučem, ki se je skrbno skrival za stavci v »Nerodni stiskalni«, dolga polemika, ki je vsaj pojasnila to zamotano vprašanje. Marsikdo se je kaj naučil iz te polemike, le prof. Berbuč ne! Ker pa ga je spremljala i v deželni zbor baharija »Gorice«, da je on »študiral« to vprašanje, so mu člani finančnega odseka radi izročili nalogo poročevalca, ker nikdo drugi se ni baval s to jako kočljivo in odgovorno zadevo.

In prof. Berbuč je tudi poročal. Res je pa, da je popolnoma pogorel, kajti deželni zbor je odklonil njegov predlog, naj se ustanovi deželni užitninski urad z januarjem 1. 1902., marveč bo o tem, ali naj se kdaj ustanovi... zopet sklepal deželni zbor. Dr. Tuma je predlagal, naj bi to smel storiti deželni odbor, toda deželni zbor ni zaupal te naloge niti deželnemu odboru, marveč jo je pridržal sebi. In prav je storil.

Prof. Berbuč je torej poročal in pogorel. To je dovoljeno vsakomur. Ker pa v svojem poročilu in govoru ni bil kos nalogi, ki mu je bila poverjena vsled nezasluzene zaupljivosti tovarišev, zato je skušal dokazati svoje vrline vsaj v osebnem žaljenju in — farbanju, katero je pa očital dr. Tumi po znanem receptu: »rečem ti, da mi ne porečeš.« Ker je govoril Berbuč pod patronanco dr. Pajerja kolikor in kar je hotel, dočim je smel dr. Tuma govoriti mnogo manj, zato pa mi tu v »Soči« razkrijemo Berbučeve farbarije, da bodo videli volilci goriškega okraja, kako nadutostno vlogo je igral njih poslanec in kako lahkomično je hotel eksperimentovati na žepe naših itak preobloženih davkoplačevalcev.

Torej k stvari!

— 148 —

Quo vadis?

Roman.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Poslovenil Podravski.

(Dalje.)

Večer se je zares bližal, tema je začela zagrinjati mesto poprej, nego navadno, ker so oblaki zakrivali obzorje. Ko je napočil večer, je jel padati gost dež in škropec v izobilju od solca obsejano kamenje, je napolnoval z meglo mestne ulice. Na to je dež za trenutek pojenjal, pa zopet začel huje nalivati.

»Podvizajmo!« reče konečno Vinicij, »ker bi vsled nevihte utegnili poprej začeti odnašati mrličev iz ječe.«

»Čas je!« odvrne Petronij.

In zgrabivši galske plašče s kuklicami, odideta skozi vrtna vrata na ulico. Petronij je vzel s seboj svoj kratek rimski nož, »sika« imenovan, kateri je nosil po noči zmerom s seboj.

Mesto je bilo radi nevihte prazno. Sedaj pa sedaj je blisk razsvetlil oblake, novo obzidje ravnokar pozidanih hiš in mokro kamenje, s katerim so bile potlakovane ulice. Pri tej svetlobi zagledata naposled po dolgi hoji majhen grič, na katerem je stal tempel Libitine in pod gričem nekoliko mul in konj.

»Niger!« zakliče potihoma Vinicij.

»Tukaj sem, gospod,« se oglasi glas v dežju.

»Ali je vse pripravljeno?«

»Da, moj dragi. Komaj se je zmračilo, smo bili že na mestu. Toda stopita vendar nekam, sicer bosta

mokra do kože. Kakšno nevihto imamo. Slutim, da bo še hrumela toča.«

Nigrova bojazen se je spolnila in kmalu je jela podati toča, iz početka drobna, potem pa čimdalje debelejša. Tudi ozračje se je mahoma ohladilo.

A oni, stoječi pod obokom, zavarovani pred vetrom in dežjem, so govorili s tihim glasom.

»Ako nas kdo tudi vidi,« reče Niger, »ne bo slutil ničesar, ker si bo mislil, da smo se tu skrili pred ploho. Bojim se samo, da odnešenja mrličev ne bi odložili do jutra.«

»Toča ne bo dolgo padala,« reče Petronij. »Mora čakati, bodisi tudi do jutra.«

In čakali so, poslušajoči, če mar ne začujejo korake. Toča je zares prenehala, za to pa je še dež nalival z večjo silo. Časih je zapihal veter ter prinesel s pokopališča strašen smrad trohnečih trupel, katere so pokopavali malomarno in plitko.

Med tem reče Niger.

»Vidim skozi meglo luči... Jedna, dve, tri... To so baklje!«

Na to se obrne k svojim ljudem.

»Pazite, da mule ne bodo prskale.«

»Gredo!« reče Petronij.

Luči so postale čimdalje jasnejše. Čez nekaj časa je bilo že mogoče razločiti plamen bakelj, plapolajočih na vetru.

Niger se prekriža ter jame moliti. Med tem se je otožni sprevod čimdalje bolj bližal ter dospevši k svetišču Libitine ostal. Petronij, Vinicij in Niger so nemo stisnili k obzidju, ne znajoč, kaj to pomeni. Toda nosilci so obstali samo radi tega, da si ovijajo lica z robci ter se tako ubranijo groznega smrada, ki je bil pri »putikulih« naravnost neznosljiv; na to pa

dvignejo znova nosilnice s krstami ter odidejo dalje. Samo jedna krsta ostane na oni strani templja.

Vinicij priskoči k njej in za njim Petronij, Niger in dva britanska sužnja z nosilnicami.

Toda komaj dospejo tje, začujejo v temi otožen glas Nazarijev:

»Gospod, odpeljali so jo ob enem z Ursom v eskvilinsko ječo... Midva nosiva drugo truplo, njo pa so odpeljali še pred polnočjo.«

* * *

Vrnivši se domu, je bil Petronij mračen kakor huda ura; niti ni poskušal potolažiti Vinicija. Znano mu je bilo, da na Ligijino rešitev iz eskvilinske ječe ne more niti misliti. Slutil je, da so jo iz Tuliana odpeljali samo radi tega, da jim ne umre od vročnice ter se tako ne umakne prisojeni ji kazni. To je bil tudi vzrok, čemu so jo toliko negovali ter pozornejšo čuvali nego druge. Petronij je iz dna duše pomiloval njo in Vinicija, vrhu tega pa ga je mučila še misel, da mu je prvič v življenju nekaj spodletelo in da je bil premagan v borbi.

»Zdi se mi, da me že zapušča sreča,« je dejal sam sebi, »toda bogovi se motijo, ako si mislijo, da se spoprijaznim s takim življenjem kot je njegovo.«

Med tem pogleda Vinicija, ki ga je gledal s široko odprtimi očmi.

»Kaj ti je! Ti imaš vročnico!« reče Petronij.

Vinicij pa odgovori z nekim čudnim, zamolklim in porušnim glasom, kot nekak bolni otrok:

»A jaz vendar verjamem, da mi jo On more vrniti!«

Nad mestom pa je že pojemale nevihta.

(Dalje pride.)

Deželni zbor je bil sklenil v zadnji seji 5. maja l. 1900. — prosimo, da si zapomnite ta dan! — naj deželni odbor proučuje vprašanje o deželnem užitniškem uradu ter poroča in stavi svoje predloge v bodočem zasedanju deželnega zbora.

Ali je smel deželni odbor ustanoviti potem že s 1. januarjem l. 1901. tak deželni urad? — Ne in ne! Ako bi bil to storil in bi dežela imela dobiček, bi deželni zbor najbrže odobril to postopanje, da si ni bilo pravilno in ni odgovarjalo dani nalogi v seji 5. maja l. 1900. Ako bi pa bila zguba, bi deželni glavar in oni, ki so za to glasovali, odgovarjali s svojim žepom.

Deželni odbor ni čutil prav nikake sile in potrebe, podajati se v tako nevarnost, marveč spravil je vso reč letos pred deželni zbor, kakor je imel naloženo. S tem je izpolnil dano mu nalogo. — Finančni odsek je po svojem modrem poročevalcu Berbuču sicer predlagal, naj se deželni užitniški urad ustanovi takoj s 1. jan. 1902., toda deželni zbor je to odklonil, kakor smo že poprej povedali. S tem je prevažno vprašanje v pravem tiru!

V odprtem pismu dr. H. Tuma na dr. Pajerja je razvidno, da je bil deželni odbor soglasno sklenil poročilo na deželni zbor, naj se ta urad ne ustanovi. Razlogi so tudi ondi naštet in govoré jasno, da bi zaslužili najostreje graje tudi odborniki, ki bi v takih razmerah hoteli naprtiti ubogi naši deželi tako riskantno trgovsko podjetje.

(Dalje pride.)

Dopisi.

Z Livka. — (Klerikalna omika.) — V torek, to je 10. t. m., ob priliki blagoslovljenja stolpa na Matajurju, se je zbrala tudi pri nas na Livku v gostilni g. Hrasta velika družba gostov. Med temi jih je bilo prišlo tudi nekaj iz Srednjega, katerim je pristovala sestra tamošnjega g. vikarja.

Med tem časom, ko je sestra g. nunca vsa razburjena kritizirala vino gostilničarja, je prišla k drugi mizi v oni sobi tudi dobroznana gospica Mateliceva z Ravni v spremstvu treh gospodov. Komaj so se doteni dobro vsedli, prišla je neka druga gospica iz Srednjega vabiti Matelicevo, da bi šle skupno domov do Ravni, nakar ji je odgovorila, da je še preveč utrujena, da bi že odšla, in ona gospica je pozdravlja odšla. Precej po odhodu g. iz Srednjega je vprašal eden dotičnih gospodov: Kedo je pa ta, ki je bila sedaj tukaj? Rekla je: Ta je iz Srednjega. Mogoče je sestra g. vikarja, vpraša dalje gospod, ki je bil nekako močno radoveden? Med tem pogovorom je nastal za drugo mizo grozen ropot in krik, da je vsa družba strmela radi osornega glasu sestre g. nunca iz Srednjega. Zadirala se je nad onimi, ki so imeli tak nedolžen pogovor. Bila je s pestjo po mizi, da so kozarci leteli po sobi, kričoča: Kaj imate Vi govoriti proti temu?! Bodem Vas šla tožit, plačali bode 5 gld. kazni! To je raztaljenje časti, da bi Vi primerjali to liberalko mojemu bratu! Govorila je še mnogo besed, katere pa so tako robate, da bi se ne smele tukaj zapisati.

Čujte, ljudje božji, kaj so pa zakrivil ti gospodje s tem pogovorom? Ali ni to le sad klerikalne „izobraženosti“? G. nunc iz Srednjega, ali bi ne bilo bolje učiti sestro — lepega vedenja, nego udrihati po „Pavlihi“ s „Primorsko glisto“?

Livčan.

Iz vipavske doline. — G. urednik! Prosim, sprejmite v Svoj cenjeni list, vrlo „Soča“, par vrstic iz mojega peresa v polnitem dopisa iz Šmarij v 105. st. cenjene „Soče“.

Bralno in pevsko društvo „Školj“ je priredilo v kratkem času svojega obstoja dve veselici. Jedno v jeseni lanskega leta, drugo letos 1. septembra.

Vsa čast društvu, da se ni zbal ogromnih stroškov priprav, kakršne je bilo videti. Vsa čast pevcem in njih pevovodji. Le tako naprej, dragi vrli pevci, in obstanek Vašemu čislaneu društvu je zagotovljen. — Pač še z večjo unemo se oklenite Svojega vrliga pevovodje in ne poslušajte hujskačev, posebno

pa ne onega, ki Vas je nekda ozmirjal s ktopotci in Vas hotel letos, kakor sem slišal, ob pozni uri pri Vrtočih nahujskati zoper Vašega pevovodjo. Ni pa pomislil, da potrebuje njega (g. pevovodja) je menda tudi organist) prav tako, kakor Vas v cerkvi, temveč poslušajte glas svojega vodje, in vspeh Vam je zagotovljen v napredku petja in v izobrazbi.

Kar se tiče govora, moram reči, da besede, govorjene iz srca — so segale tudi v srce. Igra pa, reči moram resnici na ljubo, ni ugajala ni meni ni marsikomu drugemu. — Preveč pretiranosti, da se ostreje ne izzazim. Šmarenci! Čemu iščete ptujih moči, ko imate zadosti dobrih moči v svoji sredi, kar smo opazili pri lanskem veselici. — Društvo ima pa tudi namen, da domačine izobrazuje. — Veseličnemu odseku bi svetoval, sicer brez zamere, da bi bil bolj izbirtčen, kakor pri osebah, tudi pri igrah. — Le primerjate lanko pa letošnjo igro. — Prašajte ljudstvo, katera je bolj ugajala. — Tu treba v ozir vzeti priprosto ljudstvo, kojega je v veseljenem prostoru vedno največ. — Sicer pa le čvrsto naprej! Nadejamo se, da se vidimo v prijaznih Šmarijah, če ne prej, vsaj ob priliki, ko razvije društvo svojo zastavo, kakor je omenil govornik, in takrat še v večjem številu.

Udeležnik.

Iz Slivnega. — (Odgovor na dopis iz Slivnega v „Soči“.) Ni res, da je bila volitev županstva potrjena dne 25. novembra 1897. Torej primanjkuje še dva meseca do celih starih let, odkar nam uraduje naš slavni župan I. Kralj.

Res je, da dopisovalec ne zna, kedaj se začenja računati posel županstva in starasinstva.

Res je, da bi bil že davno razpisal novo volitev obč. starasinstva, ako bi se me ne bilo krivo tožilo na sl. c. kr. okrajno glavarstvo, misleč si, da pred časom razpišem.

Res je, da me je skoraj splošno občinstvo prosilo, da ne razpisati volitve, ker si jo Perici želijo bolj kot duša sv. raja.

Res je, da Andrej Peric iz Slivnega je prinesel v roki odlok od c. kr. okrajnega glavarstva iz Sežane z dne 29. decembra 1900 št. 13.431, da naj se opravičim, zakaj ni še nove volitve.

Jaz sem na to sporočil c. kr. okrajnemu glavarstvu v Sežano dne 7. januarja 1901 opr. št. 7 v zmislu določila § 23. ob. red.

Ni res, da gosp. župan in tajnik sta med čitanjem preskočila označeni § 20, ker se do danes ne vedo, da starasini in zastopniki, kakor tudi udje županstva se volijo na tri leta, in ne 4 ali morda 5 ali še več let.

Res je, da Ivan Peric in 2—3 pristasi ne znajo računati in kedaj se začenja služba županstva, starasinstva in zastopnikov. Če bi bili poznali, bi ne bili krivo tožili. To lahko vsak razume. Saj ni v času babilonskega stolpa, da ljudstvo ne razume.

Ni res, da naš slavni župan uraduje prav možko, kakor gre prav njemu in tajniku.

Res je, da uradujem vestno in pošteno.

Ni res, da podžupana, starasine in ostali občinarji so mi deveta briga.

Res je, da podžupana imam za poštena in vestna moža in kar se tiče posla lastnega, ga tudi vestno skupaj izpolnjujejo in enako starasine, in ostale občinarje za vse vestno in verno skrbim in uradujem in nobenega ne zametujem, kakor bi bil kateri vesel, da bi bil strankast.

Ni res, da je v pravem pomenu besede vse v polnem neredu in v nemarnosti, o čemer se prav lahko vsakdo prepriča, naj pride od kjer hoče v našo obitino, zagleda pot, da ni pot, temveč le znamenje, da je utegnila tam biti nekda kaka pot. To je sramotno vsem in skrajni čas bi bil, da bi visja oblast take in enake nemarnosti odpravila. Enako temu je vse obč. poslovanje, ne da bi se posamezno pisalo.

Res je, da tukajšnje obč. poti sem jaz storil delati in dosegl, da so bile prav dobro urejene, kakor se nikdar poprej.

Res je, da največji obč. zemlj. posestnik Peric je največji upornik pri delu in popraviljanju občinske poti.

Res je, da je nekoliko naliv sedaj razpral občinsko pot.

Res je, da ni še noben pal ali se celo preobrnil; res je, da če bi bila taka, kakor jo imenuje, bi bila visja oblast v to kakšen korak storila in me kaznovala. To lahko vsak razume, če nima glave v mehu. Torej naj pride vsak in naj se prepriča, kaj dobi

tam, ko so jo sedaj nalivi in hudourniki razprali, in kaj malega razkopali.

Vkazal sem tudi, da bi si jo vredili; iega pa ni mogoče, ker dežuje. Ali tega dopisovalec ne razume. (Konec pride.)

Domače in razne novice.

Županom sežanske občine je bil izvoljen dne 21. t. m. g. L. Mahorčič, od katerega pričakuje občinarji opravičeno, da bo vodil obitino vzorno in v naprednem duhu. Čestitamo.

Pogreb škofa Šterka. — V soboto so pokopali tržaško-koperskega škofa monsignora Šterka.

Kondukt je vodil kardinal in knezo-nadškof Missia, pred njim sta korakala škofa Mahnič in Jeglič in dalje spredaj v dolgi vrsti kakih 200 duhovnikov. Krsto je nosilo 8 duhovnikov. Za krsto so šli prvi sorodniki pokojnega škofa, potem duhovniki škofjske pisarne, zastopniki civilnih oblasti s namestnikom, ekscelencem grofom Gočssom na čelu. Po tem je sledil župan s tajnikom Manzutto in slovenskimi deželnimi poslanci. Na to so korakali člani manjšine deželnega zbora istrskega z namestnikom deželnega glavarja dr. Stangerjem na čelu. Za temi gg. so šli zastopniki vojaških oblasti, kakih 40 častnikov vojske in mornarice z general-majorjem na čelu. Za tem so prihajale nepregledne množice ljudstva.

Pred duhovniki, pred krsto, so bili razvrščeni dijaki državnih šol, veterani, slovenska Marijina družba v ogromnem številu, učenci šole družbe sv. Cirila in Metoda, vojaška godba. Ob straneh je bilo nagromadenega ogromnega občinstva iz mesta in okolice. Okna hiš so bila gosto zasedena. — Vse-mogočna laska gospoda v istrskem deželnem zboru je pokazala svojo dvatisoč-letno kulturo s tem, da je imel deželni zbor listi dan zaključno sejo, ter se jej ni zdejo vredno, odposlati deputacijo k pogrebu člana tega dež. zbora.

Shod v Šmartnem. — Prišlo je že v navado, da takrat, ko napove narodno-napredna stranka kak shod, je tudi še eden ali več drugih shodov po cerkvah v ondotnem kraju. Tudi v Šmartnem je bilo tako. Kvaterno nedeljo je uporabil tamošnji gosp. nunc v to, da je udrihal po sovražnikih duhovnikov in sv. cerkve. Omenjal je, da ima tudi v svoji občini več hujskačev, ki razširjajo med ljudstvom slabe časopise ter pravijo, da duhovniki lažejo in goljufajo še celo s prižnice in izpred oltarja. V dokaz, da ni temu tako, pridigoval je o moči in oblasti katoliškega duhovenstva, ki presega moč in oblast svetnikov in svetnic ter Matere Božje. Ko leži bolnik na smrtni postelji in se ozira nazaj v svoje življenje ter ječi pod ogromnim bremenom svojih grehov, ki si jih je nako-pil tekotom svojega grešnega življenja — koga bo takrat na pomoč klical? Mar bo klical na pomoč svetnike? Ne, ti mu ne morejo pomagati. Mar bo klical na pomoč Mater Božjo? Ne, ter mu tudi ne more pomagati. Sicer ona lahko prosi pri svojem Sinu zanj; a grehov mu ne more odpuštili. To more storiti le katoliški duhovnik. Ta mu je edini rešitelj. „Ti bogokletnik iz pekla doma“ je kričal „ali ne veš, da s tem, ako praviš, da duhovnik laže, tudi praviš, da Kristus laže, in da laže tudi Bog?“ — Rekel pa je tudi, da so duhovniki ljubljenci Božji. In zakaj to? Duhovniki so navadno iz kmetskih hiš, mnogo jih je tudi v svoji zorni mladosti krave paslo. In glejte! Tu se je ozrl Gospod na svojega služabnika, pokazal je s prstom nanj, in dali so ga v solo. V prvi gimnazijski šoli jih je bilo z njim kakih 80 v šoli, a do osme prijadralo jih je srečno le kakih 12 in še od teh so nekateri šli drugam, samo par njih je bilo izvoljenih, samo par njih je Bog tako ljubil, da jih je odbral za semenišče. Eto izvoljence, ljubljence Božje. — Na koncu pridige pa se je zaletel. Omenjal je potrebo kardinalovih zavodov ter vspodbujal ljudstvo, da bi kaj dalo za iste, ker so prepotrebni. V letošnji osmi šoli ni bilo niti enega „ljubljenca Božjega“, na nobenega ni Bog na paši s prstom pokazal. Treba je torej dati Bogu kako direktivo, mora se ga nekako prisiliti, da bo imel več ljubljencev. V to naj pa pripomorejo kardinalovi zavodi, ki bodo našo mladino varovali pred slabim časopisjem in pohujšanjem. Ne vemo pa, ali bo Bog tudi na te s prstom kazal; menda ne bo treba. Torej ena naloga manj. — Pridiga, kakor se je pozneje videlo, ni na naše Šmartence prav nič vplivala, ampak jih je le še bolj potrdila v veri, da ima naša stranka prav, ako se bori proti taki zlorabi cerkve. — To je tudi gosp. nunc dobro vedel in šlo je naznanilo na c. kr. glavarstvo v Gorico, da preti nevarnost krvavih pobojev. Posledica tega je bila, da se je javen shod brzojavno prepovedal. Na to se je takoj izvolil odbor iz gg. Ivan Vendramin in Josip Simčič iz Šmartnega, Miha Jancič iz Snežatna, Miha Dornik iz Kojškega in Fran Simčič iz Martinjaka, ki so po listkih povabili ljudstvo na zaupen shod v prostore g. Josipa Simčiča. Po listkih soditi, bilo je udeležencev nad 200. Na shodu je dr. Tuma med glasnim pritirjevanjem poslušalcev razlagal političen in gospodarski program nar.-napr. stranke. Po končanem govoru se je oglasilo več poslušalcev z raznimi vprašanji na dr. Tuma, ki

jim je dal potrebna pojasnila. Zaključil je shod v imenu odbora g. Ivan Vendramin. Kakor je pokazal ta shod, je v Šmartnem klerikalizmu za vedno odzvonilo. Po shodu smo imeli še priliko slišati vrle šmartenske pevce, ki so peli mnogo lepih narodnih pesmi, katere so se naučili sami. Kak razloček je to od onih klerikalnih barab, ki so v Kojskem ob cesti čakali voz dr. Tume ter izpuščali iz svojih katoliških ust besedi „k...c“ in „p...a“ in lučali kamenje za vozom. Kaj pravita gg. župnik Marinič in „Šlomska“ Čencič k temu? Še neverjetnejši prizor kazal se je na trgu v Kojskem, kjer so v dežju mogoče več ur čakale po kake tri metre narazen postavljene deklice in dečki od 10—12 let z raznim ropotalnim orodjem v rokah. Ko so zagledale zaprto kočijo, zagnale so krik in ropot, odskakovale od tal ter tolkle z raznimi orodji. O ti „Šlomska“ vzgoja! Tu, tu, gg. Marinič in Čencič, tu Vaju čaka naloga, in sicer velika naloga! Nečemo biti sicer tako hudomušni, da bi Vama očitali, da so one smrdljive besede a la k...c Tuma, p...a Tuma in pa ta prizor sad Vajine vzgoje; ali značilno je, da se to dogaja le v občini, kjer sta vidva delovala za mladino. Vidita, kajš fantje v Šmartnem in drugod pojejo narodne lepe pesmi. Vaši bruhajo iz sebe besede, ki se tičejo spolnega nagona!

S shodom v Šmartnem je dokazala naša stranka, da se ne boji med ljudstvo in da prodira celo v najbolj zagriženih klerikalnih občinah. V takem delovanju je naša popolna zmaga gotova. Prej ali slej padejo vse klerikalne trdnjave, postane vsa mladina naša in izginejo sadovi klerikalne vzgoje med njo.

Predlogi poslanca dr. Tume. — V seji dne 20. t. m. so prišli na vrsto trije predlogi dr. Tume, in sicer:

1. Visoki deželni zbor skleni:

Nalaga se deželnemu odboru, da sestavi po prizadehli posestnikih vodno zdruogo, da napravi načrte radi osušanja močvirja, katero napravlja potok Bersa s pritoki v gorjenjem svojem toku ob senožetih in poljih s potoki Užica, Brbačina, Bersa, Oblina, pridobi državno pomoč ter poroča v prihodnjem zasedanju deželnemu zboru.

2. Visoki deželni zbor skleni:

Deželnemu odboru se nalaga, da se od kreditov, ki so dovoljeni za podporščine in letne solske stipendije za obrtnike, porabi vsakoletni preostanek za pospeševanje male obrti v deželi sploh, v prvi vrsti pa za podporščine produktivnim obrtnim zadrugam.

3. Visoki deželni zbor skleni:

Pozivlje se visoka vlada, da vpliva pri izdajanju zakona o poliševanju, da se za kronovino Gorisko-Gradiščansko izvzamejo prebivalci okrajnega glavarstva tolimskega ter se istim pridobi poliševanje z drobnim blagom in posebno z optičnimi in fizikalnimi instrumenti.

V seji deželnega zbora v petek so bile na dnevnem redu tudi nekatere podpore. Med temi se je dalo 500 K za spomenik cesarici Elizabeti v Trstu. Prošnji ravnateljstva košarske šole na Žagi zaradi stipendijev se je ugodilo. Prošnja županstva na Žagi za prispevek košarski šoli se je odstopila deželnemu odboru, da jo priporoči visoki vladi. Katarini udovi Ivančič iz Kamnega se je dalo 100 K podpore; Josipini udovi Macorig pa 200 K. Tu je dr. Tuma vprašal, zakaj se je dalo eni več kakor drugi, ker je vendar udova Ivančič še bolj potrebna nego udova Macorig. Posl. Dottori je prečital razloge, zakaj se je dalo udovi Macorig 200 K. Dr. Tuma je na to rekel, da se iz tega vidi, da ni nobenega vzroka, da bi se dalo udovi Macorig več nego udovi Ivančič; torej naj se ali udovi Ivančič zviša podpora ali pa udovi Macorig zniža. Sklenilo se je, da se priporoči deželnemu odboru, da da udovi Ivančič podpore še 100 K, ako uvidi potrebo. — Laskemu in slovenskemu Alojzijevcu se je dovolila podpora 600 K in prvemu še 1000 K za nabavo prostorov. Društvu „S. Vincenzo de Paoli“ se je dovolilo 400 K. Dr. Tuma je vprašal, kake vrste društvo je to, in ko se mu je pojasnilo, je predlagal, da bi se naložilo društvu, da izkaže, kak namen je porabilo to podpora. To se je sprejelo. Zavodu Sv. Nikolaja v Trstu se je podpora odrekla. Posl. Muha in dr. Tuma sta prošnjo toplo priporočala, a Italijani niso uvideli potrebe društva ter so odklonili podporo. Obrtni mizarski zadrugi v Marjanu se ni dovolila podpora. Dr. Tuma je predlagal, naj se, ako se že ne da podpore, naroči deželnemu odboru, da prouči produktivne zadruge, in se potem napravi fond v podpiranje teh zadrug. To se je tudi odklonilo. Sadržajskemu društvu v Tolminu se je dalo 200 K, v Kamnjah 100 K in v Štjaku 250 K podpore. Raznim akademičnim korporacijam na Dunaju se je podpora odklonila. Zavezi kmetijskih zadrug se je na predlog dr. Tume dovolila podpora le pod tem pogojem, da se podvrže reviziji knjigovodstva po deželnemu odboru. Izven tega so se dovolile še podpore raznim italijanskim visokošolcem ter županstvom in cestnim odborom v Furlaniji.

Poziv prof. Berbuču. — V deželnem zboru ste naklobasal o užitniški toliko neslanosti, da je odgovor v „Soči“ vse preneznaten. Treba je vrednega pojasnila pred večjim shodom. Pozivljamo Vas, da skličete v Gorici shod, ki bo razpravljal o tem vprašanju. — Ako tega ne storite, ga skličemo naprednjaki in Vas pozovemo na shod. Pričakujemo, da se ga udeležite.

Občinske volitve v Krminu. — V petek je volil tretji razred, ki šteje 1270 volilcev. Volitve so trajale od 8. ure zjutraj v petek do 4. ure v jutro v soboto. Ob tej zgodnji uri se le so izvedeli, da so zmagali liberalci z večino 40 glasov. Zmagali so drugi dan tudi v drugem razredu, tako da bodo imeli v staršinstvu odločno večino. K volitvam za tretji razred so bili privabili tudi Slovenci iz okolice, katerih lepa številica ima volilno pravico v Krminu. Volili so po večini za liberalce, v manjšini za klerikalce. — Laski klerikalci so vabili Slovence na svojo stran ter radi tega zahajali v okolico. Nekje so rekli, da naj gredo sedaj voliti zanje, kakor so oni volili, v peti kuriji pri državno-zbornskih volitvah za dr. Gregorčiča, ali kaj so čuli v odgovor: Prav zato gremo voliti Vaše nasprotnike. Kakor čujemo, je bilo baje slovenskih glasov toliko, da so oni odločili izid v prilog liberalcem.

Mi smo tega ninenja, da bi bili storili najbolj prav, da se sploh niso udeležili teh volitev, ker ni ena ni druga stranka ne zaslužita niti ednega glasu slovenskega glede na njihovo dosedanje ravnanje s Slovenci!

Socijalni demokratje in klerikalci pod jedno streho. — O izidu volitev v mestih in trgih na Kranjskem smo že poročali. Danes je treba pribiti še posebej to, da v Idriji se je pokazala očitna zveza s socijalnimi demokratji. Oboji so imeli pred volitvami skupen volilni shod, kateremu je predsedoval dr. Zlindra iz Ljubljane. Govorila sta oba kandidata: klerikalni Arko in demokrat Rinaldo. Toda zadnji brez iskrice nadeja na zmago, pač pa se je laskal klerikalcem. Oboji so enako besno napadali narodno-napredno stranko! Drug drugemu so delali komplimente in dr. Zlindra je končno zatulil: V slučaju ožje volitve liberalca nikar! Ob tla liberalizem! Farovski „Slovenski List“ je dejal, da so te besede zbudile gromovito pritrdjevanje. S tem je bila sklenjena zveza klerikalcev in socijalnih demokratov! — No, kaj to, saj „kavci“ bi se zvezali tudi s hudičem, da bi le potlačili naprednjake! — Ali ni to čudno? Socijalni demokratje so v verskih rečeh naravnost revolucionarni, ali klerikalci so se očitno zvezali z njimi, da so vrgli kandidata-naprednjaka.

Škandal je velik za klerikalce kakor za demokrate. — Tako zveza je zmagala v Idriji! In to je najzlastnejši pojav z letošnjih volitev na Kranjskem, na katerega posledicah bo trpelo le delavstvo v Idriji, zapeljano po „sodrugih“, ki so pomagali vreči poštvalnega in za delavstvo res unelega ter marljivega poslanca dr. Majarona, da je prodril dekan Arko, kateri ima kot e. kr. uradnik tamkajšnjega rudnika nasproti delavstvu naravnost vezane roke. Soc. demokratje so se pokazali tu v čudni luči. O tem bomo še govorili, da bodo videli slov. delavci v naši deželi, kam jih peljejo soc. demokratje iz Trsta.

Kako spoštujejo slovenščino na južni železnici. — Poročajo nam, da sredi tega meseca je prišel nekdo s Tolminkskega po opravkih v Krmin. Na železniški postaji je vprašal vratarja v slovenskem jeziku, da naj mu pove, ob kaki uri odide zopet vlak iz Krmina proti Gorici. Ali vratar ni hotel razumeti slovenščine, marveč mu je odgovoril: Se ti vol parlar con mi imparati taljan! Res, čudno, da nastavljajo na naših železniskih postajah, katere imajo vse polno posla s Slovenci, Lahe, ki ne znajo ali nočejo znati slovenski. Ako že iz drugega ne, vsaj iz prometalnih ozirov bi morala južna železnica gledati na to, da vse oboje po postajah v naši deželi, ki prihaja v dotiko z občinstvom, zna tudi slovenski. To moramo zahtevati, če ne že iz drugega vzroka, pa vsaj iz tega, da dajo največ skupička železnici prav Slovenci!

Brzojav. — Ravno kar je došlo pet novih stiskalnic za grozdje vsakovrstne mere. Dobivajo se pri Saunni & Dekleva v Gorici, Magistratna ulica 1.

Telovadno društvo „Goriški Sokol“ priredi s prijaznim sodelovanjem „pevskega in glasbenega društva“ v nedeljo dne 29. t. m. na Katarinijevem vrtu v Gorici javno veselico s telovadbo in petjem. Blizje podatke in vspeled priobčimo naslednjic.

Javna tombola, katero je imelo prirediti „Vojaško veteransko društvo v Sovodnjah“ dne 15. t. m., se je preložila radi neugodnega vremena. Ker za letos ne bode več mogoče isto prirediti radi poznega jesenskega časa, se letos sploh ne priredi. — Drugače se je ves spored vršil točno, kakor objavljeno.

Iz Devina nam poročajo, da se čuje tam včasih po noči grozno vpitje in preklinjanje „regnicolov“, ki so se pritepli s trebuchom za kruhom med Slovence. Pred par dnevi so ti sinovi „avite kulture“ v svoji pijanosti po noči ostudno opsovali tamkajšnjega župana, ki je pa mirno poslušal psolve iz ust nekega laskega pritepenca, kateri smrdi po 2000 letni kulturi. Šele neki krepki mož je opozoril končno tega divjaka, da tukaj nima preklinjati nobenega, da tu smo mi gospodarji in nihče drugi. Odkar se ta svojat valja po slovenskih tleh v Devinu, se čuje v Devinu dosti slabega; preklinjanje, psovanje, tepeži, zmanjkavanje poljskih pridelkov itd. je takorekoč na dnevnem redu. Tako g. dopisnik.

Čudimo se v tem poročilu temu, da je g. župan mirno poslušal izzivajočega laskega

pritepenca, kateri ga je zalil. Nočemo sicer ničesar predpostaviti g. županu, o katerem je znano, kako briske skušnje ima z Lahi, omeniti hočemo le to: Denimo slučaj, da bi bilo obratno, da bi bil kak Slovenec tako grdo opsoval in zalil kakega laskega župana — jo, kako hitro bi ga bil dal vtakniti v luknjo in natvezil bi mu bil obravnavo, da bi bil pomnil za vselej; kajda je zalil tistega laskega župana. Le pogledimo malce okoli sebe, kako delajo Lahi s Slovenci, pa se naučimo lahko, kako moramo postopati tudi mi z njimi. Nič pardona, nikjer ni treba prizanašati takim laskim barabam, marveč treba gledati, da bodo kaznovani vselej za vsako krivico, storjeno Slovincu. Kakor oni nam, tako mi njim; to bodi naše geslo! Potrpežljivosti slovenske mora biti enkrat konec, ker drugače se nikakor ni čuditi, ako se obnašajo ti pritepeni iz dežele lakote arogantno in izzivajoče proti nam!

Iz Cerkna nam poročajo kot odnev o shodu narodno-napredne stranke, da treba še posebej konstatovati, da so se naši somišljeniki tisti dan nad vse lepo obnašali tudi po shodu in se v noč, zlasti pa Čeplezani. Nasprotno pa se je klerikalna druhal, katere je štela z nuncem vred samo 67 glav, slabše obnašala nego živina na 14. t. m. na živinskem trgu. Ta banda je nadlegovala poštene ljudi do mraka in se v noč so zvižgali in zmerjali, ali naših se na to nihče ni niti ozrl. Dopisnik obzluje, da je bil med onimi ljudmi svoj čas tudi g. župan!

Iz Golegabrda nam poročajo, da je bilo tam za časa zadnjih nalivov toliko dežja na ravnini in se več v hribih, da je napravila voda strašansko škodo. Golobrd je bilo na polovico pod vodo. Živino so morali odpeljati iz hleva na bližnji hrib in nekateri ljudje so bili morali zapustiti svoje stanovanje. Ta velikanska voda je trajala od 1. ure pop. do 7. zvečer. Poškodovale je lesene mostove v Golegabrdu in v Mirniku in prepovedan je bil prehod čez most v Mirniku. Velikanska je škoda na njivah in cestah.

Veselica bralnega društva „Jubilee“ v Mavhufem se je vršila 15. t. m. v celem obširnem vspeledu izbornu. V nagovoru je gosp. starosta Legiša pozdravil doslece ter grajal, da prvaki soseske se ogibljejo ali celo radi malenkosti zapuščajo društvo. Govor je zaključil z „Živio“ in „Na zdar“, na kar se je občinstvo odzvalo. Petje se je vršilo lepo in točno, posebno je ugajala „Planiška“, koja se je ponovila. Škoda, ker je le malo pevcev. Povodovlja gosp. Urdič, koji je tudi vodja godbe, je pri prvem nastopu pokazal, da je že sedaj mojster v tem. Deklamacija je g. čna K. Urdič prav lepo deklamovala, zato je žela burno pohvalo. Igra: „Filozof“ je donesla mnogo smeha, oče Mula (g. Mellikovič) je pravi smešec, filozof (I. Urdič) je dobro izvajal, Minka (g. ča Žužek) in teta (g. E. Legiša) v stari narodni noši sti za privkatar prav dobro igrali. Šaljivi prizor (g. K. Gabrovic) je donesl smeha, da si je občinstvo trebuhe stiskalo.

Tako obširne veselice in prav izvajane so redke na Krasu; le kmalu spet kaj!

Droblj. — V soboto je šla zdravniško-sodnijska komisija na Trnovo pregledat neko 21 dni staro dete, o katerem se je slutilo, da je bilo umorjeno. Komisija je konstatovala, da je bilo dete rojeno mrtvo. Mati, 45-letna Katarina P., je bila oče zagrebla v kuhinji. Zakaj, se ne ve. Treba pa dostaviti, da je omenjena porodica omožena.

31-letni Jos. Giacomelli je drvil po Korzu s svojim bicikljem ter prišel najbrže po lastni krivdi pod konja izvoščeka Danevečiča, kateri je k sreči takoj ustavil konja, da se ni zgodila druga nesreča nego ta, da si je biciklist pretrgal hlače ter je šlo kolo „v franže“.

Slabšeje pa se je godilo 20-letnemu biciklistu Bož. Bretznerju, zobnemu mehaniku. Peljal se je zadnje dni pret. tedna s svojim prijateljem iz Gorice v Trst. Pri Gabrijah je prišel na cesto neki kmečki človek z mehonom na hrbtu, najbrže je šel iz mlina; ker je taval semtertje po cesti, sta biciklista zvonila, ali on se ni zmenil za to. Ko sta prišla blizu, pa mu je padel, ali nehoti ali je nalašč to storil, meh na tla pred Bretznerja, kateri se je zaletel v meh ter padel s kolesom vred v cestni jarek kak 1 1/2 m globoko. Ranil se je na levem očesu z očali, ranil na levi strani v boku močno, na obrazu in na glavi. V obupnem stanju so ga prinesli v Gorico v bolnišnico.

Družba sv. Mohorja. — Naša družba šteje letos 76.110 udov, v letu 2486 udov manj, kakor lani. Udje se razdeli po posameznih škofijah tako-le:

1. Goriška nadškof.	8.599 l. j.	11 manj kakor lani.
2. Krška škofija	6.208	160 „ „ „
3. Lavantinska škof	23.771	2.025 „ „ „
4. Ljubljanska škof	20.587	519 „ „ „
5. Tržaško-koper. šk.	4.041	25 več „ „ „
6. Sekavska škofija	598	34 „ „ „
7. Somboteljska škof.	351	7 „ „ „
8. Zagrebška nadškof.	479	66 manj „ „ „
9. Senjska škofija	206	7 „ „ „
10. Poreška škofija	136	6 več „ „ „
11. Djaškova škofija	65	3 „ „ „
12. Bosniška škofija	226	11 manj „ „ „
13. Videmska nadškofija	185	9 „ „ „
14. Razni kraji	541	15 več „ „ „
15. Amerikanci	908	104 „ „ „
16. Iz Afrike in Azije	209	128 „ „ „

Z razposiljanjem letošnjih družbenih knjig smo začeli dne 18. septembra in prizadevali se bodemo, da častiti udje dobijo knjige najprej ko mogoče. Odpravili bodemo zaboje s knjigami po tej le vrsti: Amerika

in Afrika, lavantinska, krška, ljubljanska, tržaška in goriska škofija ter razni kraji.

Čenjene gospode poverjenike, katerim se knjige pošiljajo, nujno prosimo, naj takoj, ko dobijo „aviso“, pošljejo po nje na pošto ali železniško postajo, da ne bode sitnih reklamacij, ki povzročujejo samo zamudo in nepotrebnne stroške. Poštne stroške morajo čast. poverjenikom povrniti posamezni udje.

One gg. poverjenike, ki dobivajo svoje knjige neposredno v družbeni tiskarni prosimo, naj čim preje pošljejo po nje, da nam zavoji ne zastavljajo prostora, katerega nam itak primanjkuje na vse strani.

Razposlalo se bo de udom vkup 456.660 knjig. — Romajte torej knjige v toli častnem številu po vsem Slovenskem. Budite rojake, poučujte jih, zabavajte in razveseljajte jih ter v nemajte v srcih njihovih ljubezen do Boga in domovine!

V Celovcu dne 18. septembra 1901.

Listnica. — Nekateri gg. dopisnike prosimo se potrpljenja. Radi drugega nujnega gradiva smo tako na tesnem, da ne moremo vstrezati tako, kakor bi radi. — G. dopisniku iz Š-a: To, kar ste nam sedaj sporočili, je premalo za dopis, drugače pa nezanimivo. Kadar imate kaj drugega, kakor zadnjic, potem pošljite zopet dopis. Glejte pa, da bo vedno do pičice resničen. Le oglasite se še! Pozdrav!

Razgled po svetu.

Deželni zbor istrski. — (Dalje.) Dr. Scampichio je v imenu agrarne komisije poročal o resoluciji poslanca Kozulića o vinski klavzuli. Sklenilo se je, je pozvati viado, da ob sklepanju novih trgovinskih pogodb določi carino na 40 K v zlatu na vsa inozemska vina ter zabrani izdelovanje umetnih vin. Depanghier je stavil nujni predlog, da se pozove vlada, da zapreči politikovanje duhovščine na kmetih. Glede električne železnice Matulje-Opatija-Lovran je predlagal dr. Rizzi, da dežela zajamci plačevanje obresti do 20.000 K ter da 3/4 te svote udeležene občine zajamčijo deželi. Dr. Stanger je pozdravil železnico, zlasti ker za Liburnijo kaj storiti, ima deželni odbor sedaj priliko. — Koncem se je vprašal dr. Stanger predsednika, ali je morda pozabil pozvati zbornico, da v znak sožalja o smrti mons. Šterka vstane s sedežev. Predsednik je rekel, da je dobil le zasebno brzojavko in osmrtnico o smrti Šterka, drugega pa da nima povedati. Nam svetnik Fabiani je kršil ravnopravnost s tem, da je odgovarjal na neko slov. interpelacijo le lasko.

Spinčić je stavil interpelacijo glede sol pri Sv. Luciji, Mandić glede udeležbe e. kr. mornarske godbe na protislovanski demonstraciji v Pulju. V soboto so razpravljali med drugim o približni železnici Trst-Poreč k Piranu, o železnici Sv. Lucija-Piran, zabavljali so slov. duhovnikom v Istri, govorili o zemljiški knjigi, itd. Nato je zaključil dež. glavar dež. zbor. Bubba se je zaletel ob tej priliki v manjšino, češ, da toliko se je storilo kljub dolgi nenavzočnosti manjšine, kar pa je odbil Kozulić, češ, da manjšina se ni mogla deležiti dela, ker je izključena iz odsekov, komisij itd.

Ruski car v Franciji. — V soboto so bile zaključne vaje, katerim je prisostvoval car, burno pozdravljen od neštete množice. Po vojskih vajah je bil banket, na katerem je govoril predsednik Loubet med drugimi: „Zveza med Francijo in Rusijo, pripravljena in dovršena med vašim prosvitljenim očetom, carjem Aleksandrom III. in predsednikom Carnotom, je imela dovolj časa, da se utrdi in obrodi. Če tudi ne more nihče dvomiti na ideji, iz katere se je porodila, vendar jej ne more nihče odrekati, da je mnogo pripomogla k ohranjenju ravnotežja med evropskimi velesilami, kakor predpogoj miru, ki mora biti stalen, ako hoče biti plodovit. Zveza se je s časom razvila in vprašanja, ki so se pojavljala, našla so jo vedno bdečo in odločno ter prizadevajočo si, da spravi svoje interese v soglasje s svetovnimi interesi. Kaj je dosedaj storila dobrega, nam je v poročstvu za nje bodoče delovanje.“

Car je odgovoril med drugimi: „Vezi, ki so ovite okoli naših dežel, so se ravnokar še okrepile ter sprejele novo posvečenje po dokazih medsebojnih simpatij, ki so se tukaj tako zgovorno pojavljale in v Rusiji toplo odmevale. Notranja vez dveh velesil, ki stremijo po vzdrževanju miru in ki, dasi dovolj močni, da si priboriti spoštovanje, vendar ne stremijo po lasti družij vlastij, je neprecenljiv element miru za vesoljno človeštvo.“

Navzoči so z navdušenjem čuli carjeve besede. Nato je carska dvojica odpotovala proti domu. Na meji Francije je poslal car še brzojavni pozdrav v slovo Loubetu.

Srbija. — Natalija, bivša srbska kraljica, soproga pokojnega srbskega kralja Milana, skuša na vse mogoče načine, kako bi pripravila kraljico Drago ob ugled v Srbiji ter tako bi preprečila to, da jo sprejmejo na ruskem dvoru. Zlasti boli Natalijo govornica, da namerava njen sin Aleksander, ako Draga ostane brez otrok, proglasiti za svojega naslednika brata kraljice Drage, po imenu Nikodem. Natalija se trudi baje poseben med častniki v Srbiji vzbujati odpor proti Nikodemu ter proti kraljici Dragi. Ona misli baje celo na nekako zaroto proti njej! — No, ali tako huda vendar le ne bo, ker je skoro izključeno, da bi imela Natalija še tak upliv!

Črnogora. — Da ni v Črnogori kdove kakega blagostanja med ljudstvom, je znano, pa tudi umevno, ako le pogledamo deželo, v kateri prebiva ta hrabri rod. Obuboževanje sili Črnogorce, da se izseljujejo v vedno večjem številu. Kdor ne more, da bi šel čez Carigrad v svet, pa se izseli v Kotor ali v okolico Dubrovnika, kjer pomanjkuje delavskih močij, ker se ljudje od tam selijo v Ameriko. Knez Nikola se trudi, da bi preprečil to izseljevanje, ali njegov trud pomaga le malo ali nič. Tako je nedavno obdržal nekega sprostovanega kmeta v deželi s tem, da ga je imenoval za korperala v armadi! —

O princu Mirku pričakujejo, da dabi bogato nevesto, ki da tako potreben sijaj dinastiji in dvoru. Mislijo, da vzame kako bogato Srbkinjo ali Rusinjo. — Prince Danilo je prišel med ljudstvom ob ves ugled, ker ima za ženo, kakor znano, Nemko, ki se noče priučiti lepega jezika Črnogorcev.

Burl. — General Botha je na potu v deželo Culukafrov s 500 možmi. Kruitlinger je napadel Angleže v večjem številu, bil sicer odbit, ali Angleži so trpeli jako. V bitki pri Vlekfontainu je bilo ubitih 6 Angležev, več ranjenih, 100 ujetih, okoli 150 jih pogrešajo. — V Kapski koloniji se je vse vzdignilo proti Angležem, kateri ne morejo nikomur več zaupati. Radi tega nameravajo Angleži razglasiti obsedno stanje čez celo deželo.

Narodno gospodarstvo.

Sadna in gozdna razstava v Kasovljah.

Prostorisce meri 10 x 26 m. Preko sterih sten položene posevne police in srednji paviljon so zavzemali 140 m² prostora. — Razstavljenja se je udeležilo 147 razstavljalcev. Ves ta prostor je bil založen z grozdjem, sadjem in deloma drugimi pridelki in izdelki, kakor n. pr. žganjine in nekaj vina. — Pogled je bil krasen, občudovanja vreden. Videti je bilo, kakor bi bilo vse to preneseno iz obljubljenega dežela. Čuditi se je, kako razumejo naši kmetovalci izbiranje vseh teh vrst. Za naše oko so te razne vrste jako lepe, za naš gospodarski napredek, žal, pa niso vse na mestu. Da, tudi oko naj vživa, ali največja korist je mnogo evenka v žepu našega posestnika. Ako pa ima že posestnik poln žep, tadaj se tudi lahko privošči in postavi prijatelju lepe reči na mizo, da se veseli in zadovoljuje tudi oko. Videli smo lepo, da krasno grozdje, lepe hruške in jabolka ter krasne breskve.

Kar se tiče prvega, povdarjamo, da obsoji glavno trtorejsko vprašanje v tem, da se iščejo in izbirajo fine in trpežne vrste, ki dajo n. pr. dobro vino za izvozno trgovino. Kar zadeva drugo, moramo paziti, da doseže najvišjo ceno na trgu, tako na primer imamo zbirko ameriških breskev, ali prepirali smo se, da te naših domaćih, na divjaku cepljenih, nikdar ne prekosé. Videli smo domače eksemplare v obsegu 26 cm, ki tehtajo gotovo po 1 1/2 kila. Videli smo na ameriški podlagi cepljene damascenko, koje grozd je tehtal nad dva kila, z jako debelimi jagodami, trdo lupino in mesom; torej popolnoma sposobna za transport potom železnice v daljne kraje. Opazili smo mnogo trtnih vrst, koje naši trtorejci iz veselja in luksusa gojé. Nismo upoštevali tega, ozirali smo se le na stare domače in novo vpeljane vrste, koje zamorejo našemu kmetovalcu donasati največji dohodek. Lepi vipavski dolini pa dvignejo blagostanje in odprejo izvozno vinsko trgovino domače vrste: grganja, malvazija, pinela, pikolit, brzamina, refosk in žali bog zabljeni cividin. Od noveje vpeljanih vrst najdemo italijanski rizling, nemški rizling, rulandec in trammier, beli burgundec, silvanec, rudeči vršec, izmed crnih burgunder, modro frankinjo in tudi portugalko, v malem razne vrste muskate, med kojimi najtrpežnejši je aleksandrinski, koji bi nam donasal zbog svoje trpežnosti gotove dohodke ne samo kot namizno grozdje, ampak kot izborna vrsta za izboljševanje našega domačega vina. Zlahtnine so bile močno zastopane, ali razumni trtorejci se vedno hrepene za sadno trgovino še trpežnejše, finejše in za prenos trpežnejše vrste vpeljati n. pr. damascenko in noveje vrst muskatov.

Nepoznavalec misli, če dobi veliko grozdja, da to trtorejca obogati. Žal ni tako, ker lepota in obilnost ima tudi svoje pogrške. Priporočamo le taka plemena voliti in širiti, ki vstrajajo v vsaki vremenski nezgodi in kljubujejo v dežju med cvetjem proti gnilobi, peronospori, več ali manj kozicam in pocanju v dežju. Videli smo pa, da so bile dobre vrste v večini zastopane; torej naj se razširjajo. Je pa trtorejcem polagati na srce pravo ravnanje s temi vrstami, n. pr. hočemo navesti pikolite od grganje, pikolit od l. 1886., in od l. 1900., koji bi lahko z vsakim španskim vinom tekmovali. Naši trtorejci se poslužujejo zelenega cepljenja, ker je lažje in ceneje. Suhenga cepljenja se ne sme zanemarjati, ker smo imeli priložnost videti ceplenko iz l. 1901., da je pogojala dva do tri metre visoke poganke in slučajno je bila tudi z grozdjem bogato obložena na razstavi s korenino.

Tudi stranski pridelki so bili zastopani: tropinovec, slivovec, brinovec, celo bezgovec. To je dokaz, da ljudstvo skrbi in skuša izvesti iz svojih surovih izdelkov največji dohodek, to je znamenje napredka. —

Tudi sadjereja je bila obilno zastopana. Videli smo tirolski rožmarin, koji ni tako lep

v svoji materni deželi. Nasli smo znamenito poroklo, najznamenitejšo in najboljše trgovsko hrusko, močno zastopano Kanada-rento, zimsko dehanthrusko, nekaj jabolk car Aleksander, kojih ne priporočamo. Priporočamo pa hrusko mečja glava, zimsko nelis-hrusko, rento ansko, nekaj vrst bergamot in šest drugih finih vrst, koje upamo, da bodo v racionelnem zavijanju in razpošiljanju pri boljših in cenejših železnih zvezah, koje se nam odpirajo, lahko drugim deželam konkurirale.

Iz vsega pa smo se prepirali, da zamore vipavska dolina v sadijo in trtoreji ter v kletarstvu res mnogo storiti. Priporočali bi pa intenzivnejši racionelnejši pouk v tehničnem pridelovanju sadja, da se izognemo pokvari toliko surovega sadja, katero se danes prešiče meče v krmo. Pouk o racionelnem kletarstvu, ki je podlaga izvoznih trgovini, inteligenca, šola, državne in deželne podpore v to svrhu, bi kmetu v njegovem, državnem in deželnem interesu k boljši prihodnosti pripomogli.

Spominski dan naše industrije.

Dne 22. t. m. je preteklo deset let, odkar se je oživila nova industrija, ki je bila poklicana na uvaževanja vreden način spešiti našo telesno blaginjo in ekonomijo našega gospodinjstva. Znano je, kolika važnost gre v družini rednemu uživanju kavne pijače, kako so se je čimdalje bolj navadili tako v palači kakor v najmanjši koči, kako važno je torej bilo, to vsakdanje živilo urediti tako, da je tudi prikladno našemu zdravju. Izvestno se se vsakdo spominja, kako živo se je pokojni župnik Kneipp v svojih predavanjih in spisih potoval za domačo in zdravo sladno kavo. Pač je bilo ljudstvo v vedno pravem zmislu že davno spoznalo, da je ječmen najbolj kavi surrogat, ali samo oprazeni ječmen ima zoprno grenak okus, in tudi samo oprazeni slad se hitro upre zaradi zoprno sladkega okusa. Treba je bilo torej odpraviti te nedostatke. To se je naposled posrečilo dragemu, v največjem obsegu izvedenemu prizadevanju firme Kathreinerjeve, ki jo je bil župnik Kneipp izpodbil na izdelovanje sladne kave in ki so jo podpirali najizkušenejši strokovnjaki. Vzorni izdelek, ki so ga vsi sloviti zvedenci preizkusili za nedosežnega in izvrstnega, se je potem pod imenom „Kathreiner Kneippova sladna kava“ prvič uvedel pred desetimi leti in se odslej brezprimerno hitro in uspešno razširil po vsem svetu. Za ta velik uspeh zahvalja Kathreinerjeva Kneippova sladna kava najprej izredno prednost, da ima priljubljeni okus zrnate kave. Izvestno je zanimljivo, kako se mu podeluje ta okus. Kava raste, kakor znano, na grmičastih drevesih, katerih sad je podoben naši črešnji. V teh črešnjah tice kavna zrna kot seme. Iz mesnatega ovoja pa prirejajo Arabci sok, takozvani „gish“, ki se, kakor poročajo potniki, odlikuje z izredno finimi vonjem po kavi. Iz tega sadnega mesa dajo Kathreinerji na otoku Réunionu, slovečem po izvrstni kavi, na način, ki je patentiran skoro po vseh omikanih državah, napravljati izveček, s katerim se sladna zrna ob izdelovanju prepoji na jako bistroumen način. Tako dobi Kathreinerjeva sladna kava vonj in okus kave, kar spoznaš, ako pregrizneš le nekaj zrn. Jasno je, da si je morala taka sladna kava, ki se odlikuje s prijetnim okusom in priznano zdravstvenimi svojstvi sladovimi, hitro pridobi ves svet, zlasti v širših slojih ljudstva, kjer se je kava v nekakšem zmislu vtihotapila kot živilo, kar pa nikakor ni bila. Zato je morala biti primes, ki je sama na sebi redilna in zdrava, ki jo je moči znati kavi pridajati do polovice in še več, s katero se torej tako priljubljena kavna pijača pravilno se prijetnejša po okusu in primerna zdravju, izredno dobrodošla povsod. Največja, brezprimerna prednost Kathreinerjeve Kneippove sladne kave pa je ta, da jo je moči piti „čisto“ in da na nepreščen način nadomešča zrnato kavo onim, katerim jo je zdravnik popolnoma prepovedal. Otroke je sploh treba navaditi zgolj sladne kave; očvrščeno zdravje in cvetoča zunanost je posledica temu. Takisto se Kathreinerjeva Kneippova sladna kava ne more dovolj živo priporočati ženskam, onim, ki okrevajo, in onim, ki bolehalo na želodcu, srcu in živcih. Po dolgi izpričani izkušnji je lahko prebavna, krvotvorna, krepi in tekne vzprijeto prijetnega okusa tem bolje, čim dalje jo piješ. To novo industrijsko stroko, praznujočo svoj desetletni obstanek, je treba torej smatrati za resnično dobrodelno pridobitev, ki je ni dovolj ceniti na polju priporočnih živil in redil. Najboljši veščaki so jo označili za „rod-binsko kavo“ v najboljšem zmislu te besede; zato pa je Kathreinerjeva Kneippova sladna kava seveda našla precej posnemovalcev, ki zopet dobivajo svoje naslednike, dasi so bili že večinoma sodno kaznovani. Ali občinstvo ve že natanko razločevati in jemlje v svoj prid že davno pri nakupovanju le znane izvirne zavoje s sliko župnika Kneippa kot varstveno znamko in z imenom Kathreiner. Kakaj kjer pristni Kathreiner rabijo tudi le malo časa, tam ga že ne morejo več pogrešati. Zato lahko firma po vsej pravici pravi v svojih naznanilih, „da je moči čestitati vsaki gospodinjstvi in materi, ki glede na zdravje, prihranek, čistost in dobri okus rabi Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo“.

Išče se večšega knjigovodjo

ob enem korisponenta za kožarsko tovarno. Omenjeni mora biti popolnoma zmožen slovenskega, italijanskega in nemškega jezika v pisavi. Ponudbe naj se pošiljajo na **Andreja Jakila** tovarnarja v Rupih, pošta Miren.

Razpis natečaja.

Na Grahovem pri Tolminu se bode zidalo novo poslopje za enorazredno ljudsko šolo.

Troški so proračunjeni na 17.724 K 78 h. Načrti in podrobni proračun strokov so razpoloženi pri podpisnem uradu ob uradnih urah pričesni s 20. septembrom t. l.

Ponudbe, katere naj se primerno naslovi in katerim naj se priloži varščino 5% (t. j. 886 K 25 h) ponudbene svote, dološlje naj se podpisnemu uradu najkasneje do včeršji 31. septembra t. l.

Dražba se bode vršila dne 1. oktobra t. l., ob 10. uri predpoldne pri podpisnem uradu.

G. kr. okrajni šolski svet v Tolminu

dne 14. septembra 1901.

Za predsednika: dr. Skabernč.

Naznanilo.

Podpisani naznanja, da je otvoril

brivsko podružnico

v ulici Duomo (pod Stolno cerkvijo, nasproti trgovine Drašček),

kjer bode mogel postreči cenj. svoje odjemalce, posebno spodnjega dela mesta ter one z dežele, bolj nego je to storil doslej.

Obe brivnici sta preskrbljeni z izborimi delavskimi mačmi, da lahko obljublja točno in hitro postrežbo.

V zalogi ima vedno v veliki izbi vse potrebščine te stroke kakor najfinejša in navadna mila, vsakovrstne parfumarije za gospode in dame, vse po jako zmernih cenah.

Rojakom z mesta in dežele se toplo priporoča udani

Anton Pucelj,

lastnik brivnic na Travniku in pod Stolno cerkvijo.

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladčičar v Gorici na Kornu št. 3.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

„Oliva“

društvo absolventov trgovske akademije v Kraljevem Gradu priporoča brezplačen pričetni pouk za trgovsko, bančno in komptorno poslovanje. Poizvedbe in vprašanja pod naslovom: „Oliva“ — Kraljevi Gradec.

Trgov.-obrtna registrirana družga

z neomejenim jamstvom.

V GORICI, Semenška ul. št. 1, I. nadstr.

Obreštuje hranilne vloge, stalne, ki se nalože za najmanj jedno leto po 5%, navadne po 4½% in vloge na Conto - current po 3-60%. Sprejema hranilne knjižice drugih zavodov brez izgube obresti ter izdaja v zameno lastne. Rentni davek plačuje zadruga sama.

Daje posojila na poroštvo ali zastavo na 5-letno odplačevanje v tedenskih ali mesečnih obrokih, proti vknjizbi varščine na 10-letno odplačevanje, v tekočem računu po dogovoru.

Sprejema zadružnike, ki vplačujejo delež po 300 kron po 1 krono na teden, ali daljših obrokih po dogovoru. Delež se obreštuje po 6-15%.

Vplačevanje se vrši osebno ali potom poloznic na čekovni račun št. 842.366.

Uradne ure: od 9-12 dopoldne in od 3-4 popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9-12. dopoldne.

Goriška ljudska posojilnica

registrirana društva z omejeno zavezo v Gorici.

Gospod. ulica št. 7, I. nadstropje v lastni hiši.

Hranilne vloge se sprejemajo od vsakega, če tudi ni član društva, in se obreštujejo po 4½%. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Posojila se dajejo samo članom, in sicer na menjice po 6% in na vknjizbe po 5½%.

Urađuje vsaki dan od 9. do 12. ure dopol. in od 2. do 3. ure popol. razven nedelj in praznikov.

Stanje hran. vlog leta 1900. je bilo K 1.263.536.

Poštno-hran. račun št. 837.315.

V 5-letni najem

se dá lepo hiše s 3 nadstropji na Primorskem blizu Kranjske meje in kolodvora nove železnice. Ker je hiša na lepem kraju je pripravna za prodajalnico ali gostilno. — Naslov pové naše upravništvo.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8

priporoča

pristna bela in črna vina iz vipavskih, furlanskih,

briskih, dal matinskih in isterskih vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodbi od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi ozorve.

Cene zmerno. Postrežba poštna.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,

(nasproti nunski cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slav. občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrlvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmerni ceni. Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Na dež jubil. razstavi odlikovan s srebr. drž. svetinjo Na Ilovski razstavi s prvo ceno — srebrno svetinjo

Tovarna uzornih telovadnih priprav

JOS. VINDYŠ - A,

v Pragi na Smihovu

(Praha-Smichov) Vinohradská ulice číslo 816. se priporoča

k popolnemu uzornemu prirejevanju sokolskih in šolskih telovadnic po najnovejših priporočilih in praktičnih sestavih.

V ta dokaz je na razpolago mnogo priporočil spričal domačih in inozemskih. Zagotavlja jedno leto. Cene zelo zmerno, plačuje se pa na mesečne obroke po volji in zmožnosti.

Navadne priprave so vedno v zalogi.

Ceniki, proračuni in načrti za popolne telovadnice pošilja na zahtevo brezplačno in poštino prosto.

Poprave izvršuje po najnižjih cenah.

Pij Gianni, tapetar v Gorici

je preselil

svojo odlikovano delavnico

v ulico Morelli št. 43.

Sprejema vsa v tapetarsko stroko

spadajoča dela

po najnižjih cenah brez konkurence.

Pivopivci pozor!

Podpisani nasnanja slav. občinstvu, da ima v zalogi od 15. t. m. naprej razun navadnega piva tudi neko specialiteto, katero prodaja pod imenom

Granat - Porter.

To pivo je varjeno na bavarski način, ter za 5 stopinj težje od navadnega piva, pri tem pa jako finega in prijetnega okusa. Bolehnim na živcih, želodcu ter sploh slabotnim se to pivo celó od zdravnikov priporoča radi svoje sestave in rednosti. Sploh pri zadovolji pivo „Granat-Porter“ vsakega pivopiveca kot izvanredna okusna in krepka zimska pijača.

Prodaja se v sodčkih in steklenicah po jako zmernih cenah.

Za blagohotna naročila se toplo priporoča

Josip Rovani,

zalogatelj vrhniskega piva.

Novo kleparsko delavnico

je otvoril

Anton Oblak

v ulici Vetturini št. 4.

Izdeluje zlebe za stavbo, cevij za vodo, vse kuhinjske priprave itd. — Prevzema v popravo vse kleparske izdelke.

Postrežba točna. Cene zmerno.

Priporoča se toplo svojim rojakom v mestu in na deželi.

Dobre ure in po ceni!

s 3-letnim pisarnim jamstvom razpošilja na zasebnike

Hanns Konrad,

tovarna ur ter izvoz zlatolup Most (Češko).

Dobra ura Rem. iz niklja fl. 3-75; srebrna ura Rem. fl. 5-80; srebrna veržica fl. 1-20; budilnik iz niklja fl. 1-95.

Trdka je odlikovana s c. kr. orlom; ima zlate in srebrne svetilje iz razstav ter tisoče priznanih pisem. — Ilustrovan cenik zastoj!

Veliki prazni sodovi

iz Srbije

iz hrastovega lesa z železnimi obroči, od 2, 7, 20, 30 do 70 hektolitrov, 6-7 cm debelosti v glavi, v popolnoma dobrem stanu, so na prodaj, kakor tudi kadi različnih velikosti. Natančneje se izve pri gosp. **L. Sternu**, na Franc-Josipovi cesti št. 9.

Lekarna Cristofolletti v Gorici

Prave in edine želodčne kapljice z znamko sv. Antona Padovanskega.

Zdravilna moč teh kapljic je neprekosljiva — Te kapljice vredijo redno prebavljanje, če se jih dvakrat na dan po jedno žličico popije. Okrepé po-kvarjeni želodec storé, da zgine v kratkem času omotica in životna lenost (mrtvost). Te kapljice tudi storé, da človek ra. je.

Gena steklenici 60 vin.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu. Za naročitve in pošiljkatve pa jedino le v lekarni

Cristofolletti v Gorici.